

Πορεία μέσα από τους σκοπέλους της ιστορίας

ΣΚΟΠΕΛΟΣ Το χρονικό κατασκευής του λιμανιού της, που ξεκίνησε πριν από σχεδόν δύο αιώνες, παρουσιάζει μεγάλο ενδιαφέρον, ιδιαίτερα αν λάβει κανείς υπόψη τους νόμους και την οργανωτική δομή της κοινωνίας, τους μηχανισμούς του κράτους και την εξελισσόμενη τεχνολογία. Και είναι αξιοθαύμαστος ο ζήλος για δημιουργία που δείχνουν μικρές κοινωνίες ανθρώπων, με διαχρονικά στραμμένο το βλέμμα «έξω» από τον τόπο τους, πεπεισμένες ότι έτσι θα έρθει η

πρόοδος και η ευημερία. Όλα αυτά, με μεγάλες προσπάθειες, δυσκολίες, επίπονες θυσίες και απογοητεύσεις, με διαστήματα δράσης και απραξίας. Όμως στον τόπο μας, πέρα από τα αρνητικά πρόσημα του καιρού μας, υπάρχουν άνθρωποι και ομάδες που καταφέρνουν τους στόχους τους. Είναι δηλαδή πετυχημένοι. Αυτούς καθούμαστε σήμερα να εντοπίσουμε, να ζηλέψουμε δημιουργικά, να μιμηθούμε

Η Σκόπελος, εύφορο νησί, στο μεγαλύτερο διάστημα της μακραίωνης ιστορίας της ήταν πυκνοκατοικημένη. Από τα πολύ παλιά χρόνια ανέπτυξε τη ναυτιλία και το διά θαλάσσης εμπόριο, προκειμένου να επικοινωνεί με τον υπόλοιπο κόσμο, να εξάγει τα προϊόντα της, κυρίως λάδι και το περίφημο «πεπαρήθιο» κρασί, αλλά και να εισάγει τα αναγκαία αγαθά για τους κατοίκους της. Ανέπτυξε επίσης και τη ναυπηγική τέχνη. Όλα αυτά μαζί δημιούργησαν μια σπουδαία ναυτική παράδοση.

ΤΟ ΛΙΜΑΝΙ
Ένα σοβαρότατο πρόβλημα που

αντιμετώπιζαν τα καράβια της Σκοπέλου, αλλά και γενικότερα η οικονομία του νησιού ήταν η έλλειψη καλού λιμανιού. Η πόλη, προφανώς για να προφυλάσσεται από επιθέσεις εχθρών και επιδρομές πειρατών, ήταν χτισμένη στον προσήνεμο βορειοανατολικό όρμο του νησιού, ο οποίος όμως ήταν εκτεθειμένος στους βόρειους και βορειοανατολικούς άνεμους, που προκαλούσαν όχι σπάνια σφοδρή θαλασσοταραχή σε τέτοιο βαθμό, που κάθε αγκυροβολημένο σκάφος μέσα στον όρμο διέτρεχε κίνδυνο να καταστραφεί. Κατά καιρούς σημειώθηκαν και ναυαγία. Συνήθως τα σκοπελίτικα πλοία, και αργότερα τα πλοία της συγκοινωνίας,

άραζαν στους υπήνεμους όρμους του Αγνώντα και του Πάνορμου, χωρίς αυτό να είναι η καλύτερη λύση, λόγω του ότι απείχαν αρκετά από τη Χώρα. Σε συνδυασμό με το ανεπαρκές οδικό δίκτυο της εποχής, αποτέλεσμα ήταν να υφίστανται ταλαιπωρία και καθυστερήσεις οι επιβάτες, αλλά και να επιβαρύνεται το κόστος μεταφοράς των εμπορευμάτων. Το 1810 στη θέση της σημερινής μεγάλης προβλήτας κατασκευάστηκε ένας χτιστός μόλος. Ήταν όμως μικρός σε μήκος και πλάτος, και σε περίπτωση τρικυμίας δεν μπορούσε να προστατεύσει ούτε τις βάρκες. Η ανάγκη να δημιουργηθεί λιμάνι στην πόλη έγινε ακόμη πιο αισθητή όταν,

στις 23 Απριλίου 1813, ξέσπασε μια θαλασσοταραχή που έσπασε το μόλο, ο οποίος στη συνέχεια λεγόταν Κομμένος, και διέλυσε τα εκεί αγκυροβολημένα πλοία –πολλά απ' αυτά ήταν φορτωμένα με κρασί και λάδι κι ετοιμάζονταν να αποπλεύσουν. Επίσης, την αναγκαιότητα λιμανιού επισήμανε το 1827 και ο τότε υπεύθυνος για τις εισπράξεις του αγκυροβολιού και των λιμενικών αρχών Σκοπέλου φιλέλληνας Wilhelm Korring, ο οποίος υπολόγισε τη δαπάνη κατασκευής σε 5.000 τάλια. Την επόμενη χρονιά, ο έγκτακτος επίτροπος Βορείων Σποράδων Αναστάσιος Λόντος, με την υπ' αρ. 330/13-7-1828 αναφορά του προς την επιτροπή ➤

ΕΡΕΥΝΑ-ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΣΠΥΡΟΣ Μ. ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ